

ANDY JONES

LA PART FÁCIL ÉS ENAMORAR-SE

Empúries

narrativa

Andy Jones

La part fàcil
és enamorar-se

Traducció d'Esther Roig

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *The Two of Us*
© Andy Jones, 2015
© Simon & Schuster Inc., 1997. Tots els drets reservats.

Primera edició: juny del 2016

© de la traducció: Esther Roig Giménez, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, SLU,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberduplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 10.140-2016
ISBN: 978-84-16367-63-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

És l'última setmana d'agost, i em fa mal la pell cremada pel sol quan l'Ivy entra el cotxe al carrer on vaig créixer, cap a la casa on em van portar el dia que vaig néixer.

Quan la ràdio està posada, l'Ivy canta; quan està apagada xiula, i xiula malament. Gairebé reconec la melodia, però no l'acabo d'identificar. L'Ivy té cicatrius al cantó esquerre de la cara d'un accident d'infància —les ratlles ja són blanques, però els solcs i l'asimetria són vius— i quan xiula les cicatrius s'arruguen i ressalten. Si això l'afecta en la manera de xiular, no ho sé, però si m'he de guiar per com canta, no té gens d'oïda i no ho sap. No fa ni tres setmanes que estem junts, o sigui que és una mica aviat per començar a fer una llista de «les coses que més m'agraden de la meva xicota», però si m'agafés per fer-la, les xiulades desentonades i despreocupades de l'Ivy serien de les primeres onze. I continuant amb el tema de procediment, també és un pèl prematur conèixer la família. I en canvi som aquí, a un minut de l'enlairament.

—Prepara't —dic.

L'Ivy em mira.

—Eh?

—La família —dic—. Són una mica... com t'ho diria?

—No pateixis tant —diu ella—. Ho he fet altres vegades. Moltes vegades, muntanyes de vegades. —I somriu, perduda en els seus pensaments.

—Quina gràcia. Però és que no és per tu que pateixo.

Girem una cantonada i veiem la casa del meu pare.

No m'havia fixat mai en com era la casa de la meva infància; sempre ha estat allà d'ençà que sóc en aquest món i me la miro amb tanta atenció com em miro els peus, segurament menys. Però avui, amb l'Ivy asseguda al costat, sóc conscient de la seva vulgaritat, banalitat, de tot el que no és. A les cases victorians —com la casa de Londres on visc— el temps les millora, els imprimeix caràcter i integritat; per contra, les cases com aquesta, construïdes als anys seixanta i setanta, envelleixen com vells obrers de fàbrica enlletgits pel temps i l'esforç i pel fum i la decepció. Potser no és la pell cremada pel sol el que em cou, sinó l'esnob que duc dins. Miro l'Ivy, i ella em mira i alça les celles mentre aparca davant del número 9 de Rose Park.

Però la casa tant se val, ja veurà quan li caigui a sobre tota la família en pes.

Devien esperar a l'aguait, perquè abans que l'Ivy tinguí temps d'apagar el motor, el meu pare, la meva germana, el meu cunyat i les meves nebodes bessones surten per la porta de la casa. Saludo amb la mà, somric, articulo «hola» davant del parabrisa, però ningú no mira cap a mi. S'arreglaren al mig del carrer, amb les cares il·luminades d'excitació, mentre el pare obre la porta de l'Ivy com si fos una mena de dignatària. Les bessones, que es diuen Imogen i Rosalind, només tenen deu anys, i

els puc perdonar que ballin amb impaciència i es donin empentes per poder veure millor la meva nòvia (sona bé, això: «nòvia»), però la meva germana i el pare tenen entre tots dos una edat de gairebé cent anys i s'estan comportant com imbècils. I llavors reconec el que xiulava l'Ivy: «It Must Be Love». Baixa del cotxe i cau directament dins l'estreta abraçada del meu pare. Faig una ganyota de disculpa quan l'alça de terra i no sé si l'Ivy em pica l'ullet o també em fa una ganyota, perquè amb la cara aixafada contra el coll del meu pare costa de veure.

Mentre baixo del cotxe sense que ningú em faci cas, se m'acut que potser he identificat malament el que xiulava l'Ivy. Com més hi penso, més convençut estic que era «House of Fun», o potser fins i tot «Embarrassment». No sé quina era, però segur que era de Madness.

Mentre el comitè de benvinguda abandona el carrer i entra a la casa, he tret les bosses del portaequipatge i les he pujat, he fet un pipí, he posat aigua a bullir i he fet el te.

—El te està a punt —dic, mentre tots entren a la cuina.

—No tenim vi? —pregunta la Maria.

—Suposo que us conformareu amb xampany —diu el pare, obrint la nevera amb un gest ampullós que em fa morir de vergonya.

—Uau —diu l'Ivy.

—Dona —diu el pare—, és una ocasió especial, oi? Treu les copes, fill.

I s'emporta l'Ivy a la sala d'estar.

La Maria es queda per ajudar-me a treure la pols de cinc copes de xampany.

—Sembla maca —diu, amb un somriure maliciós.

—Ho és. I l'Hermione? —dic, esquivant l'inevitable

sarcasme («no sé què et deu haver vist») de la meva germana gran.

La Maria no tenia ni setze anys quan va tenir la meva neboda gran. La mare feia menys d'un any que s'havia mort i la petita Herms va contribuir enormement al nostre guariment col·lectiu. Els primers sis anys de la seva vida (fins que la Maria va conèixer l'Hector i s'hi va casar) suposo que vaig ser més un pare que un oncle per a l'Hermione. I deu anys després continuo veient-la més com una filla que com una neboda.

—Un noviet —diu la Maria.

—No fotis! I com és?

La Maria arronsa les espatlles.

—Millor que l'últim imbècil.

—No costa gaire. M'hauria agradat veure-la.

—No pots competir amb un amor nou —diu la Maria.

—N'hi ha que discreparien —dic—. Au, anem a salvar l'Ivy del pare.

Quan arribem a la sala d'estar, el pare ja ha tret l'àlbum familiar. És la primera vegada que porto una noia a casa —no parlem d'una dona— i suposo que feia massa que tothom s'esperava per fer les coses que es fan en aquests casos. Així que bec xampany i entomo la meva humiliació com un home mentre ells riuen amb els meus cabells, la meva roba i el meu cul a l'aire al llarg dels anys. La meva xicota de fa dinou dies decanta la copa en la meva direcció, somriu amb murrieria i em pica l'ullet.

Tant l'Ivy com jo treballem en la producció de pel·lícules (anuncis en el meu cas, qualsevol cosa que se t'acudi en el seu), i això vol dir que essencialment som

autònoms. Els primers quatre dies que vam estar junts no vam sortir del pis de l'Ivy. No ens vam dir res explícitament, però va ser com si arribéssim a un acord psíquic de no aventurar-nos a fora fins que no fos inevitable. Perquè enteníem (i enteníem que l'altre ho entenia) que, un cop ha esclatat la bombolla, ja no és possible tornar a l'estúpida conxorxa d'intimitat dels primers dies. Quan van començar a escassejar les provisions, vam prendre el cafè sol, vam rascar el verdet del pa que quedava i vam menjar torrades amb forats. Vam sopar ous i galetes, entrepans d'albergínia amb maionesa, i pasta amb una salsa de sopa de pollastre. L'Ivy llegia mentre jo veia sèries americanes de detectius al seu miserable televisor portàtil; vam jugar al Monopoly, a l'Scrabble i a cartes, al joc de les parelles, i ens vam emborratxar amb vi i després amb vodka i finalment amb una ampolla d'alcohol semicristallitzat d'origen desconegut. Ens vam resistir a tot el que no fos tan pràctic com demanar pizza, instintivament conscients que els repartidors només encaixen en el guió romàntic si van amb moto, no amb furgonetes de supermercat. La conclusió va arribar en forma de feina, quan l'Ivy es va comprometre a treballar tot un divendres en un videoclip. De camí al rodatge em va deixar —amb una bossa plena de roba seva— al meu pis, i ens vam acomiadar amb un fervor normalment reservat als aeroports. La setmana següent vam treballar gairebé cada dia, però vam passar totes les nits junts; de vegades quedàvem en un restaurant, de vegades al llit. El segon dissabte vam carregar el meu Fiat 126 i vam conduir sense un pla o una destinació concreta, i vam dormir al New Forest, a

Cotswolds, a Yorkshire Dales i a Peak District. Vam caminar, vam menjar, vam conduir, vam beure i ens vam saltar l'esmorzar cada matí. Ahir em vaig adonar que érem a menys de dues hores amb cotxe de casa el meu pare i que estava de massa bon humor per no visitar-lo. L'Ivy i jo devem haver fet més de vuit-cents quilòmetres la setmana passada —cantant amb la ràdio, l'Ivy ficant-me M&M a la boca des del seient del costat, jo ficant-li Skittles a ella quan canviàvem de seient—, però venint cap aquí alguna cosa era diferent. Fins i tot puc identificar el punt en què l'ambient va canviar.

Vam parar a fer un mos i a fer un volt per les botigues en un poblet; l'Ivy va anar a Boots a comprar «pasta de dents i coses» mentre jo passava pel súper. Ens vam tornar a trobar al cotxe, l'Ivy amb una bossa d'estrís de lavabo i jo amb una bossa plena de menjar i ampolles que xocaven. I des d'aquell moment alguna cosa va ser... diferent. Res d'evident, però l'Ivy estava clarament més apagada. Cantava amb menys entusiasme, no jugava a «veig-veig», no em premia el genoll amb l'afecte distret que ja m'havia enganxat. Potser li feia aprensió conèixer la meva família. I, en vista de l'actual inquisició, no m'estranyava gaire.

El pare vol saber on viuen els pares de l'Ivy, com es diuen, si van a missa; l'Hector pregunta si els maquilladors guanyen gaires diners, si té comptable, si té pàgina web, si ha conegut mai Madonna; les bessones volen saber si té germanes, si té germans, animals domèstics, si prefereix els gats o els gossos, si li agradaria més ser sirena, fada o princesa; la Maria vol saber on es va comprar l'Ivy els botons de puny, on es fa tallar els cabells, si sempre els ha portat llargs, què ha vist en mi?

—Fes alguna cosa útil —diu la Maria, brandant la copa buida.

Tiro el cap enrere i sospiro.

—Si m'acabo d'asseure.

—T'has passat tres hores assegut —diu el pare—. Au, vés a estirar les cames.

M'aixeco fent molts escarafalls i surto de l'habitació, rondinant i murmurant. No és que vulgui negar a la meva família una altra copa o una audiència amb la meva xicota, però la veritat és que sé molt poques coses de la dona de qui estic tan enamorat i tinc tantes ganes de sentir el que respon com la resta de la família. Sé que prefereix la sidra a la cervesa, que li agrada el pastís de pollastre amb porros, i que ronca quan ha begut massa; sé que els cabells li fan olor de coco i que al matí li fa pudor l'alè; sé que va caure sobre una tauleta de centre de vidre que es va trencar quan tenia vuit anys, i que els seus caramels preferits són els Skittles. Però hi ha tantes coses que no sé: el seu Beatle preferit; com es deia el seu primer animal domèstic, el seu primer xicot o el seu primer disc; no sé ni quin és el seu segon nom, per l'amor de Déu. I no sé per què però estic especialment interessat a saber la seva posició (per dir-ho d'alguna manera) en la qüestió de les fades enfront de les sirenes.

Quan torno amb una ampolla de vi, tots (el pare i l'Hector inclosos) escolten captivats com l'Ivy explica la millor manera d'esmolat la punta d'un perfilador d'ulls.

—A quina hora mengem? —pregunta la Maria.

—Em moro de gana —diu l'Hector.

—Què hi ha per menjar? —pregunten les bessones.

Tots em miren i torno a sortir de l'habitació, remugant sobre l'esclavatge, la cara dura i la ingratitud.

He tallat quatre pits de pollastre, tres cebes, dos xilis, sis pebrots vermells i mitja cabeça d'allis, i m'he menjat almenys un terç d'un xoriço fumat quan el pare entra a la cuina.

—Vols que t'ajudi?

—Gairebé he acabat —dic.

—Escolta —diu el pare des de la porta de la nevera—... això sí que és inesperat.

—Tens raó.

—Té —diu, i deixa una copa de vi al costat de la fusta de tallar.

—Salut. —Faig un glop i després faig un cop de cap en direcció a la sala d'estar—. I?

—Podies haver triat pitjor —diu, somrient.

—I ho he fet —dic—. Déu sap que ho he fet.

El pare fa una ganyota de resignació i sofriment plena d'afecte. Ensenya Educació Religiosa a l'escola on vaig anar jo fa gairebé vint anys i va a missa entre dues i cinc vegades a la setmana. És pitjor que un capellà.

—Perdona —dic.

—Torna-hi i resaré per tu.

Estem molt estrets asseguts a la petita taula del menjador mentre repassem les velles anècdotes i ens bevem unes quantes ampolles de vi, però és una estretor acollidora i íntima. M'han separat de l'Ivy, que ara està asseguda entre el pare i la meva germana. I encara que m'agradaria més tenir l'Ivy al costat que al davant, això em dóna

l'oportunitat d'observar com escolta i segueix la veta a la meva família: rient-los les gràcies, escoltant les seves històries i saltant decididament a bord del carro de prenguem-li el pèl a en William a base de bé. I a la meva família li cau la bava, i competeix per l'atenció de l'Ivy, cada un intentant superar les bromes, fanfarronades i confidències dels altres. Estiro la cama per sota la taula i la pujo per l'interior del que em penso que és la canyella de l'Ivy. La Maria s'esgarrifa i pica amb el genoll contra la part de sota de la taula i fa saltar la coberteria.

—Es pot saber a què jugues?

—Una enrampada —dic, i la Maria em mira com si m'hagués trastocat.

—Què t'agafa? —pregunta l'Ivy.

—Res. M'estirava.

L'Ivy em mira atentament.

—No devies pas... —I mirant la Maria—: No feia pas... peuetes?

Instintivament miro cap al meu pare, però està fascinat pel dibuix del seu plat.

—Què és fer peuetes? —pregunta la Imogen, la més gran de les bessones per vint minuts i sempre la més inquisitiva.

—No cal que ho sàpigues —diu la Maria.

—Coses que fan els nois dolents —diu l'Ivy, i les bessones es peten de riure.

—M'estirava!

—La credibilitat, estiraves —diu l'Ivy, i l'Hector gairebé aplaudeix davant d'aquell desplegament d'enginy estil Oscar Wilde.

La resta de l'àpat tinc els peus quiets. I es pot dir que

estic a punt d'arribar al cafè sense provocar cap més incident.

Estem menjant les postres (hi ha un moment insòlit de silenci a la sala d'estar mentre tothom assaboreix el pastís de formatge) quan el pare en deixa anar una.

—Escolta, William, aquesta nit dormiré a la teva habitació i vosaltres dos podeu fer servir el meu llit.

Segurament no dura els cinc mil anys que em fa l'efecte que dura, però la pausa és sens dubte llarga i incòmoda mentre les paraules del meu pare —sobretot l'ús de «fer servir»— planen sobre la taula. L'Ivy, amb la forquilla aturada entre els llavis, mira el meu pare, somriu, balbujeja un «gràcies». O potser diu «hòsties».

La Maria mira l'Ivy i somriu amb malícia. L'Hector em mira i s'esgarrifa. Jo miro el pastís de formatge i se m'encenen les galtes.

Durant el trajecte amb cotxe he pensat en com dormiríem. El pare és catòlic a més no poder i l'únic llit de matrimoni que hi a la casa és el seu; per això m'havia resignat a passar la meva primera nit sol d'ençà que l'Ivy i jo estem junts. Per una banda, seria una pena; per l'altra, havia de passar un dia o altre i, les coses com siguin, estic esgotat. A més a més, m'estalviaria converses incòmodes amb el meu pare.

—He canviat els llençols —diu el pare.

I quan cometo l'error de mirar-lo als ulls, el malparit em pica l'ullet. No és de cap manera una picada d'ullet lasciva; si ho hagués d'endevinar, diria que és una felicitació que es fa ell mateix per ser tan modern i tan ben organitzat. Però una picada d'ullet és una picada d'ullet i, si li hagués de posar una etiqueta,

aquell seria el moment en què va morir la meua vida sexual.

L'ambient quan ens despullem per ficar-nos al llit és tens; ensopego mentre em trec els texans, avergonyit de la meua nuesa pàl·lida i pengim-penjam, i l'Ivy, per primera vegada d'ençà que estem junts, es fica al llit amb calces i samarreta. Segurament em van concebre en aquest llit, i encara que no desitgi res més agosarat que un petó als llavis, m'ofèn una mica que l'Ivy doni per fet que s'ha acabat l'acció. A més, m'he begut una ampolla i mitja de vi, o sigui que la meua boca parla abans que el meu cervell tingui temps d'editar-ho.

—De sobte t'has tornat vergonyosa —dic, arrossegant una mica la «s».

—Estic cansada —diu l'Ivy—. Si et sembla bé.

Si em sembla bé?

Potser he begut més del que em pensava, pel que em sento dir.

—Bé. Entesos. —I el pes dels dos mots em tiba les commissures de la boca.

I encara que no ens llancem res pel cap, ni objectes ni acusacions, és el més semblant que tenim a una discussió, no hi ha cap afecte a l'habitació quan tanco el llum i em fico al llit del meu pare.

Localitzo el cap de l'Ivy amb les mans, està girat d'esquena a mi.

—Bona nit —dic, i li faig un petó als cabells.

L'Ivy sospira.

—Bona nit —diu, i ho diu molt, molt baixet.

Al matí ens fem petons, però alguna cosa s'ha perdut durant la nit: frisança, electricitat, expectativa..., alguna cosa. No hi ajuda gaire que jo tingui la mare de totes les ressaques, mentre que l'Ivy sembla haver-se'n estalviat qualsevol efecte pervers.

Passa molta estona a la dutxa de l'habitació, i surt del lavabo ple de vapor eixuta, vestida i amb els cabells embolicats amb una tovallola. I aquesta absència de nuesa espontània em neguiteja. A més de les cicatrius al cantó esquerre de la cara i al coll, l'Ivy té cicatrius a la panxa, el maluc, l'avantbraç dret, la cuixa dreta i el pit dret. I tot i això es passeja per casa nua o gairebé nua; per donar menjar al peix, fer cafè o menjar cereals. Ens devem haver passat la meitat del temps que hem estat junts sense res a sobre. O sigui que sí, que surti del lavabo amb texans, samarreta i càrdigan em neguiteja.

En el temps que tardo a entrar i sortir de la dutxa, l'Ivy se'n va. La trobo a baix, xerrant amb el pare, que ha amuntegat de qualsevol manera sobre la taula de la cuina tres sucs, totes les capsas de cereals i tots els pots de melmelada i tubs de cremes per untar que té. Intenta fer el te i untar mantega a la torrada alhora i ho està empastifant tot.

—Segur que no vols que t'ajudi? —pregunta l'Ivy.

—Tot controlat —diu el pare, tapant la tetera després de dos intents—. Com prens el te...?, merda! M'has vies dit que volies cafè.

—Un te ja em va bé.

I en comptes de deixar que el te reposi, el pare buida la tetera a la pica.

—Quin cap —diu, picant-se el front—. No, m’has dit cafè i et faré cafè. Instantani et va bé?

—Un cafè instantani és perfecte —diu l’Ivy.

L’Ivy és una esnob del cafè sense remei i sé que preferiria no prendre res abans que beure cafè instantani, i per això sento una fiblada d’afecte quan la sento dir això.

Mentre el pare torna a omplir el bullidor, l’alarma de fums de la cuina comença a emetre un xiulet intermitent agut, i la meva ressaca insistent muta de manera instantània en un monstre rugent de dents ben esmolades. De la torradora surt un fum negre i el pare es queda parilitzat, mirant la torradora i després l’alarma, intentant decidir quina atacar primer. Encara amb el bullidor a la mà, agafa un drap del costat de la nevera i pica l’alarma de fums tres vegades fins que cau a terra en dues peces, una de les quals continua xiulant (encara que amb menys entusiasme). La trepitja una vegada i s’apaga. La torradora fa un pet.

El pare somriu a l’Ivy com un dement.

—Me n’havia de comprar una de nova —diu.

Recullo els fragments del detector de fums mentre el pare agafa la torrada socarrimada i en rasca la part negra sobre l’aigüera.

—Menja —diu el pare, brandant un ganivet ennegrit cap a les capsas de cereals d’una manera que sembla insinuar que no estarà content fins que no ens les acabem totes.

O sigui que esmorzem torrades cremades, musli polsegós i cafè instantani mentre el pare reprèn el fil on el va deixar ahir, interrogant l’Ivy i humiliant-me.

Sortosament, l’Ivy treballa demà —dos dies de ro-

datge amb un fabricant de cotxes alemany— i som a la carretera abans de les deu, i abans que el pare pugui infligir més mal als petits electrodomèstics o a la meva relació amb l'Ivy. Insisteix a preparar-nos un dinar per emportar i ens acomiada amb prou plàtans, peres i gruixuts sandvitxos de formatge embolicats en paper film per alimentar-nos una setmana. Encara hi ha la possibilitat que jo superi el límit d'alcoholèmia, de manera que l'Ivy condueix i jo repenjo el cap al vidre fred de la finestra de l'acompanyant amb la il·lusió de desprendre'm d'una mica de l'escalfor de la ressaca.

El Fiat va ser un regal de l'El, el meu millor amic; me'l va regalar quan la malaltia de Huntington el va afectar massa per conduir. Un adhesiu al parafang convida els companys de carretera a tocar la botzina si van calents, mentre que l'altre («l'adhesiu de la vergonya», en diu l'El) proclama: «Sóc tan gai que no puc ni conduir en línia recta». O sigui que, mentre tirem per la M6 en direcció sud, ens toquen la botzina i udolen i fan sonar sirenes cotxe rere cotxe rere furgoneta rere tràiler de divuit rodes. La setmana passada era divertit. Avui, no tant.

—Em sembla que es pensen que sóc una dona —dic, quan ens avança un Ford Galaxy tocant la botzina i tres nens saluden alegrement pel vidre de darrere.

—Per què s'ho haurien de pensar? —diu l'Ivy, sense somriure.

—Pels... pels adhesius. —L'Ivy arrufa les celles—. Dona, és evident que tu no ets un home. —Espero un somriure de reconeixement, però res—. Per tant, si som una parella gai, jo sóc una dona. —Passo la mà pels meus cabells castanys esquilats—. La masculina.

—Potser pensen que només som amics —diu l'Ivy.

Em passo els quilòmetres següents patint per si l'he ofès. Potser algunes de les seves millors amigues són lesbianes. O una tieta. No ho ha comentat mai i el tema no va sortir a l'interrogatori d'ahir a la nit, però tot és possible.

A la ràdio comença una altra cançó: «Could it Be Magic».

—Quin és el teu Beatle preferit? —pregunto.

L'Ivy desvia els ulls un moment per mirar-me.

—Saps què són els Take That?

La veritat és que em pensava que eren Boyzone, però dic que sí igualment.

—I tant.

L'Ivy no diu res.

—I què? —intento.

—Què?

Hi ha un to d'impaciència a la resposta de l'Ivy, i ara estic segur que està irritada. Segurament perquè ahir a la nit vaig ser insensible o alguna cosa així.

—Els Beatles —dic animadament, decidint que en comptes de disculpar-me pel meu comportament d'ahir (i, en conseqüència, recordar-l'hi), la millor política és treure importància a tota aquesta ximpleria amb una capa lluent d'alegre bon humor.

—L'altre —diu la meva estimada.

—El Mick o el Keef? —insisteixo.

—No vam fer ja l'interrogatori ahir a la nit?

—Sí que el vam fer. Bé, el vau fer vosaltres; jo estava cuinant. El cas és que em va fer adonar de tot el que no sabem l'un de l'altre. Només això.

L'Ivy es posa a la dreta per avançar un comboi de cot-

xes que van uns cinc quilòmetres per sota el límit de velocitat. És difícil per al Fiat, que tremola mentre avancem penosament diversos cotxes i furgonetes, tan a poc a poc que podria treure la mà per la finestra i donar-la a cada conductor. Tornem al carril del mig i torno a respirar amb calma.

—Perdona per ahir a la nit —dic, abandonant la meva política d'ignorància ximpleta.

—No passa res. Són un sol.

—Em referia a mi... et demano disculpes per mi.

—No passa res.

I espero trenta segons, però l'Ivy no diu que jo també sóc un sol.

I, per descomptat, no tinc cap pressa per saber quina és la seva cançó preferida dels Take That i tant se me'n dóna quin certificat d'educació secundària es va treure, ni com es deia el primer gat que va tenir. Però hi ha altres detalls —trivials també, per si mateixos— que no em sembla tan bé no saber.

—No sé ni quin dia és el teu aniversari.

—El 29 d'octubre —diu.

Hi ha un instant de silenci. L'Ivy mira de gairell, m'aguanta la mirada un segon, alça una cella a poc a poc. Alguna cosa semblant a un somriure li tiba les comissures de la boca.

—En faré quaranta-un —diu, tornant a mirar la carretera.

Vuit cotxes, dues furgonetes i dos camions ens avancen abans que jo formuli una resposta.

—Que bé —dic. Com si en comptes de la seva edat, l'Ivy hagués revelat com si res un talent o una habilitat impressionant: «Tocava la guitarra en un grup heavy-

metal, vaig córrer una marató en 2 hores 58 minuts, puc muntar un AK47 amb els ulls tapats»—. Que bé.

Però aquesta informació m'ha deixat glaçat (tampoc calia gaire per trasbalsar el meu precari equilibri aquest matí) i cap dels dos diu res més durant ben bé cinquanta quilòmetres.

L'Ivy farà quaranta-un anys el dia del seu aniversari i això vol dir que té nou anys més que jo. Quan ella tenia la meva edat, jo en tenia vint-i-dos. Quan ella en tenia vint-i-dos, jo en tenia tretze. I, anant en direcció contrària, quan jo tingui l'edat que ella té ara, l'Ivy en tindrà cinquanta, i t'ho miris com t'ho miris, això és ser molt gran. No vull pensar en els anys que tindrà l'Ivy quan jo en faci cinquanta. Cinquanta és una bona edat per als homes: una època de metxes grises distingides, i no tantes arrugues com solcs de saviesa guanyada a pols. L'edat que tindrà l'Ivy quan jo arribi al mig segle em posa els pèls de punta. No sembla gran; té un cos ferm, i la pell, on no està marcada per les cicatrius, és llisa. M'he d'esforçar per reprimir el desig de girar-me i mirar-li de prop les puntes dels ulls per veure si hi té potes de gall. La cosa s'igualarà, suposo, quan jo en tingui vuitanta. A més, les dones acostumen a viure més anys que els homes, per tant, que l'Ivy sigui gairebé deu anys més gran que jo augmenta les nostres possibilitats de morir junts, agafats de la mà al sofà davant d'un foc de llenya que s'apaga lentament a la nostra caseta de jubilats a la platja. És un punt a favor.

Parem en una àrea de servei per anar al lavabo i l'Ivy tarda tant a sortir que començo a pensar que o bé l'han segrestada o bé se n'ha anat amb un desconegut irrisis-

tible. Quan torna al cotxe encara sembla més abatuda que al matí. Li he comprat una bossa enorme de Skittles, que li ofereixo amb un somriure de ximpanzé, però l'Ivy diu que no es troba gaire bé i em demana que condueixi. Es prepara un coixí improvisat amb un jersei doblegat, repenja el cap tan lluny com pot —que no és gaire— i tanca els ulls. I així posem més quilòmetres entre nosaltres, i els cotxes i les motos i les furgonetes toquen la botzina i la gent ens fa ganyotes imbècils per la finestra quan passa.

«Quan s'ha esguerrat tot?» és la pregunta que no paro de fer-me. No pot ser que la discussió d'ahir a la nit, si és que es pot qualificar de discussió, sigui responsable del sobtat tancament de l'Ivy en si mateixa. Hem passat les tres setmanes més romàntiques, plenes d'amor, lluminoses i lleugerament atordidores de la meva vida. No ens hem separat, ens hem dit «rei» i «bonica» sense sentir-nos totalment idiotes, hem fet l'amor cada dia, hem fet torrades despullats. I ara... res de res. L'esnob paranoic que porto a dins es pregunta si pot ser cosa de la pintura escrostonada de la porta de casa del pare, dels mobles de fòrmica de la cuina, de la tapa solta del vàter, però sé que no és això. I que si ho és, vol dir que l'Ivy no és la persona que em pensava que era. Potser se sent incòmoda amb la seva edat. Potser la trec de polleguera i se n'acaba d'adonar. Potser va veure el meu pare fent ximpleries per la cuina i em va veure en el futur. O potser li ha de venir la regla... i estic tan desesperat per saber què l'està corsecant, que estic temptat de preguntar-l'hi. Però sospito que no és probable que la pregunta canviï l'estat d'ànim actual de l'Ivy.

Quan travessem la M25 i tornem a entrar a la gravetat

de Londres, ja m'he cruspit tota la bossa de Skittles iestic a punt de vomitar. I sense que l'hagi de despertar, com si no estigués dormint sinó només amb els ulls tancats, l'Ivy s'incorpora al seient i estira el coll d'un cantó a l'altre.

—Bon dia —dic, més animadament del que em sento.

—Ei —diu l'Ivy.

Somriu, però no és un somriure que transmeti res.

—A casa teva o a casa meva? —dic, però ja sé que no m'agradarà la resposta.

L'Ivy ha de treballar l'endemà, diu, està cansada, necessita rentar roba, banyar-se, donar el menjar als peixos, etc.

El seu pis és davant del quart fanal a l'esquerra, en un carrer arbrat de Wimbledon. Ens vam fer el primer petó aquí, en aquest cotxe, al costat d'aquest fanal. Però la frisança que ens empenyia aleshores és ara una tensió enganxifosa. Baixo del cotxe i trec l'equipatge de l'Ivy del maleter. Agafa la maleta, refusant la meva oferta d'ajut, i ens quedem sense saber què fer a la vorera; l'Ivy no em convida a pujar i jo no l'hi demano. Una onada d'indignació em travessa, arrossegant la introspecció i el dubte, i deixant enrere enuig i decepció i retalls d'ego ferit.

—Molt bé, doncs —dic—. Suposo que me'n vaig.

L'Ivy deixa la maleta a terra, em fa una abraçada en silenci i un petó al costat del coll. El sosté uns segons, el temps que el sostindries en un adéu definitiu. Em posa una mà a la galta, somriu amb la boca però no amb els ulls.

—M'ho he passat molt bé. Gràcies —diu.

—De res —dic—. Au, que et banyis de gust.

Ens fem un altre petó i l'Ivy es gira per travessar el carrer i jo me n'he anat abans que fiqui la clau al pany.